

sen. Straffelovrådet foreslår derfor, at § 39, stk. 2, 1. punktum, affattes således: „Det kan fastsættes som vilkår for løsladelsen, at . . . . .“ Det vil ved en sådan formulering klare fremgå, at vilkår om tilsyn kun skal anvendes, når der er et konkret behov herfor.

4) En række af de myndigheder, der har udtalt sig om betænkningen, har taget afstand fra gruppens forslag og henstillet, at der i stedet gennemføres en ordning, efter hvilken kompetencen til at bestemme genindsættelse på grund af strafbart forhold i prøvetiden henlægges til domstolene.

Direktoratet for fængselsvæsenet har sluttet sig til dette forslag og foreslået straffelovens § 40 affattet således:

„§ 40. Begår den prøveløsladte nyt strafbart forhold i prøvetiden, og foretages der inden dennes udløb rettergangsskridt, hvorved han sigtes for forholdet, finder § 61, stk. 2, tilsvarende anvendelse, således at reststraffen ligestilles med en betinget straf.

Stk. 2. Overtræder den prøveløsladte i øvrigt de efter § 39 fastsatte vilkår, kan justitsministeren

1) tildele advarsel,

2) ændre vilkårene og forlænge prøvetiden inden for den i § 39 fastsatte længstetid, eller

3) under særlige omstændigheder bestemme, at han skal indsættes til udståelse af reststraffen.

Stk. 3. Begår den prøveløsladte strafbart forhold i prøvetiden, uden at der rejses tiltale herfor, finder reglerne i stk. 2 tilsvarende anvendelse.

Stk. 4. Afgørelse efter stk. 2 kan kun træffes inden prøvetidens udløb.

Stk. 5. Bliver der ikke truffet bestemmelse om genindsættelse, anses straffen for udstået på det tidspunkt, da prøveløsladelse fandt sted.

Stk. 6. Såfremt genindsættelse er bestemt i medfør af stk. 2, kan fornyet prøveløsladelse ske, selv om de tidsmæssige betingelser i § 38, stk. 1 og 2, ikke er opfyldt med hensyn til reststraffen. Med hensyn til prøvetid efter sådan prøveløsladelse gælder de i § 39 fastsatte tider med fradrag af den tid, i hvilken den pågældende tidligere har været prøveløsladt.“

5) Straffelovrådet kan tiltræde, at spørgs-

målet om genindsættelse på grund af lovovertrædelser begået i prøvetiden bør henlægges til domstolenes afgørelse. Det kan under den nuværende ordning være utilfredsstillende både for domstolene og for den tiltalte, at der ved afgørelsen af den nye sag råder uvished om varigheden af den samlede frihedsberøvelse, som kan indtræde. I princippet er der nu, hvis reststraffen skal fuldbyrdes, tale om en kumulation af denne straf og en ny straf, der udmåles uafhængigt af denne. Ved indførelse af domstolskompetence kan man ikke blot undgå de praktiske ulemper ved en dobbeltbehandling af spørgsmålet om straffuldbyrkelse, men også opnå, at dette spørgsmål og fastsættelsen af frihedsberøvelsens varighed undergives en helhedsbedømmelse med mulighed for mere varierede løsninger end efter den nuværende ordning. Domstolskompetence betyder også en styrkelse af den tiltaltes retsbeskyttelse. Det kan ganske vist anføres, at reststraffen i samme grad som den nye straf har sit grundlag i en domstolsafgørelse, og at der for så vidt består et „straffekrav“, der ikke kan anfægtes. På den anden side må det fremhæves, at den regelmæssige brug af prøveløsladelse bevirker en ligeså regelmæssig faktisk lempelse af de straffetider, der følger af de idømte straffe. Det er derfor velbegrunnet, at spørgsmålet om frihedsberøvelsens varighed tages op til revision, når ny kriminalitet har aktualiseret dette spørgsmål også for reststraffens vedkommende. Det må i den forbindelse bemærkes, at der efter de af arbejdsgruppen forelagte oplysninger i et ikke ubetydeligt omfang er tale om reststraffe af længere varighed, hvis fuldbyrdelse nu beror på administrativ afgørelse. Det skal blot tilføjes, at domstolskompetence også kan betyde en styrkelse af de tiltaltes retsstilling for så vidt angår prøvelsen af det faktiske grundlag for fuldbyrdelse af reststraffen.

Straffelovrådet kan tiltræde fængselsdirektoratets forslag til § 40, stk. 1. Man foreslår dog, at ordene „finder § 61, stk. 2, tilsvarende anvendelse“ ændres til: „træffer retten afgørelse i overensstemmelse med § 61, stk. 2“, hvorved det kommer tydeligere til udtryk, at kompetencen til at træffe afgørelse i disse sager tilkommer domstolene.

Anvendelsen af § 61, stk. 2, i tilfælde, hvor den prøveløsladte begår nyt strafbart